

**VRIJEME JE DA SE ISPUNI OBEĆANJE,  
KOJE JE BOG DAO.**

**ZNANJE KOJE JE ZBOG GRIJEHA LJUDSKIH  
BILO SAKRIVENO VJEKOVIMA,  
DANAS ĆE BITI OTKRIVENO.**

**IMA ŽIVIH KOJI NIJESU ŽIVI, I IMA MRTVIH  
KOJI NIJESU MRTVI.**



---

Mr Veselin Milanov Piletić

# MESIJA

PODGORICA  
2014.



---

— Majko mila, moja mamice, hoćeš li ti ozdraviti? Ako ti ne ozdraviš i ja ću ti umrijeti, radosti moja, mila moja majko.

Anka je stavila glavu na majčine ruke, i uz duboke jecaje neprekidno je plakala.

— Srećo moja, biću ja dobro, nemoj plakati zbog mene, jer ako ti toliko plačeš ja... meni je teško... mila moja, srećo moja... moraš biti jaka, ti i Aco, zbog vaše male sestrice... zbog nje male, da ne plače... teško meni... samo me zagli, pomolimo se Bogu zajedno, srećo moja, Ankice moja.

Snežana i Marko Bulatović imaju petoro djece, 2 sina i 3 kćerke. Marko radi kao fizički radnik u privatnom preduzeću. Porodica Marka Bulatovića je jedna od onih poštenih, ljudskih a siromašnih porodica koje nekih dana nemaju ni hljeba da daju svojoj djeci. Tih dana u ovoj i sličnim porodicama, čuje se plač dječiji koji boli ne samo Marka i Snežanu već i samoga Boga. Stalni rad oko djece i borba da ih prehrane, učinila je da Snežana ne obrati dovoljno pažnje na svoje zdravlje. Osjećala se iscrpljeno, toliko da nije mogla da stoji na nogama, počela je da osjeća jake bolove, a onda nakon ljekarskih pregleda i laboratorijskih analiza, sa najvećim bolom Snežana i Mirko su morali da prihvate riječi ljekara koji su dijagnostikovali Snežani karcinom u drugom stepenu oboljenja. Marko nije imao novca za liječenje svoje supruge. Sakriven od Snežane i djece, ophrvan bolom, ušao bi u sobu i zaključao se da bi gorko pla-

kao. Bio je prijatelj sa Dejanom Martinovićem za koga je znao da je dobar čovjek, i odlučio je da ga pozove da ga moli za pomoć. Dejan nije imao mobilni, već samo fiksni telefon koji je zvonio danima. Marko nije znao kakvim životom u to vrijeme živi Dejan Martinović.

Toga ranog jutra da je neko prolazio pored tih kontejnera, mogao je vidjeti čovjeka srednjih godina kako traži hranu. Nije jeo danima. Živio je sam, jer drugačije nije mogao da piše. Na njemu je bila stara majica i farmerke koje dugo vremena nije mijenjao. Imao je nešto dužu kosu i bradu, pa je sa mršavim i izmučenim licem, sa očima koje su iskazivale neizrecivu tugu, ličio na Isusa Hristosa. Našao je dva parčeta hljeba, i malu kutiju u kojoj je bilo nekoliko krompira. Otišao je u svoju sobu, želio je da ne umre od gladi, ne zato što je vjerovao da je njegova sreća na ovome svijetu, već samo zato što je želio da ispuni svoju misiju, želio je svijetu da ostavi knjige koje će kroz vjekove svjedočiti da je on živio na zemlji. Pojeo je hljeb, krompire je jeo polako, više zamišljen nego što je osjećao ukus hrane. Razmišljao je u tim trenucima o svojoj sudbini, o onima koji su zahvaljujući privilegijama koje su imali od onih koji su na vlasti, postali bogati, dok je on tražio hranu po kontejnerima. Prihvatio je svoju sudbinu. Pisaće dok može, dok mu Bog daje života. Porodica i prijatelji već odavno su ga proglasili čudakom i lenjivcem koji se zatvorio u svojoj sobi i po cio dan spava. Pisao je i po 15 sati na dan. Nije još želio da svoja djela objavljuje. Znao je da bi mu književni uspjeh doveo mnogo znatizeljnih, koji bi ga samo ometali dok radi. Morao je da napiše još nekoliko knjiga, kada to završi onda će objaviti. Razmišljao je o mogućnosti da svoja djela objavi pod izmišljenim imenom. Donijeće odluku kada za to dođe vrijeme, sada je samo osjećao da postoji dok piše. Kada je morao da izađe iz svoje sobe, osjećao je tjeskobu, neku vrstu unutrašnjeg ne-

mira, kao kada neko ide u bolnicu. On je cijelu ovu planetu vidio kao mjesto u koje dolaze samo duše prognane od sebe, i od Boga. To je za njega bila prva velika istina o ovome svijetu. Sve ostalo bilo je friziranje iluzija koje su budale izvodile po svijetu u svojim glumačkim ulogama.

Već osam knjiga bilo je u rukopisu završeno. Rukopisi su stajali u jednom starom ormaru, čija su se vrata otvarala uz škripu. Dejan Martinović je znao koja je vrijednost knjiga koje je napisao. Počeo je rad na novoj knjizi. Vrijeme je za njega postalo relativna kategorija stvarnosti, u kojoj su se smjenjivali tren i vječnost. Ako bi imao hranu, i po 30 dana nije izlazio iz svoga stana. Povremeno je pisao tekstove za dnevne listove, i od tih honorara, kada bi mu bili isplaćeni, kupovao je hranu. Njegova ishrana bila je jeftina jer je kupovao žitarice koje su bile jeftina a za organizam zdrava hrana. Honorari su često kasnili, i kada bi osjetio glad od koje je malaksavao, i jedva ustajao iz kreveta, nije imao izbora, jer je morao završiti svoju misiju. Zadnjim naporom snage izlazio je da traži hranu u nekom od gradskih kontejnera. Dok je preturao po kontejneru on nije mislio o tome da li ga ko gleda, mislio je samo o tome da mora da živi dok ispuni zadatak koji mu je Bog dao. Odvojio je sebe od grešnog svijeta koji je znao samo za materijalne vrijednosti, i živio život kakav niko od takvih ne bi prihvatio. Postao je prosjak u svijetu materijalista, da bi postojao u svijetu duhovnih vrijednosti. Često je u ranim jutarnjim satima šetao ka crkvi svetog Đorđa. Ispred crkve je stajao mršav, visok čovjek, koji je prosio. Dejan je bio gladan, ali nikada nije prosio. Prišao je tom čovjeku.

— Dobro jutro.

— Dobro jutro.

— Prijatelju, mora da te velika muka natjerala da prosiš?

— Jeste, teška muka. Siromah sam, bez ikoga svoga.

— A gdje živiš?

— U grobu.

— Kako... to misliš... u grobu?

— Nemam gdje da spavam... pa moram da spavam u grobu, koji je eto tu pored crkve. Da, živim u grobu. Imam dva ćebeta sa kojima se pokrijem uveče, problem mi je kada padaju jake kiše...

Dejan je gledao nesrećnog čovjeka pred sobom, nemoćan da bilo šta pita, jer je shvatio da se čovjek ne šali, već živi životom mučenika u Podgorici.

— Koliko godina živiš u grobu?

— Pet godina.

— A gdje si živio prije... odakle si?

— Ja i moja sestra smo u djetinstvu ostali bez roditelja. Me-  
ne su prihvatili u crkvi, a moja sestra je odvedena u dom za  
djecu bez roditelja.

Čovjek koji je imao više od pedeset godina, zastao je sa pri-  
čom, jer se borio da zadrži suze.

— Posle dugo vremena ja sam svoju sestru odveo u Bar, u  
stan koji smo dobili na privremeno korišćenje. Brinuo sam o  
mojoj sestri, koja je bila nepokretna. Muka sam se izmučio,  
jer sam invalid i ne mogu fizički da radim. Bilo je dana kada  
smo bili gladni... Moja sestra je umrla, i ja sam ostao sam na  
svijetu. Posle nekog vremena uzeli su mi stan... i ostao sam  
bez krova nad glavom, bez igdje ičega... bez ikoga... gladjem...  
radio bih da mogu...

— Jesi li se obraćao kome od nadležnih?

— Jesam svima, obećavaju, a niko mi ne pomaže... da nema  
naroda... dobrih ljudi... ja...

— Ja nemam novca sada, ali... kada budem imao ja ću ti do-  
nijeti... i ja... sam često gladan...

— A čime se ti baviš?



— Ja... sam pisac...

— A... i ti izgledaš mršavo... hoćeš li da ti ja dam za hljeb?  
Imam dva evra?

— Ne, ne... hvala... ja ću... ako budem imao, ja ću doći da ti dam pet ili deset evra. Neka ti Bog pomogne.

— Hvala, i tebi.

— Hvala...

Dejan je nastavio da hoda, zamišljen, tužan. Molio je Boga da pomogne tom nesrećnom čovjeku. Uvijek je mislio na teškoće drugih ljudi, ne misleći na sebe, i svoj teški život. Ako bi pored njega prošao neko ko je poznao njega ili njegove roditelje, jedva da bi mu se javio. Nije nikome zamjerao, i nije se ni na koga ljutio. Njegova tuga zbog nesreće tolikog broja onih koji su siromašni u Crnoj Gori bila je jača od bilo kakve ljutnje na one koji su mislili samo na sebe i svoj interes. Mnogi su hranili svoj ego, gledajući ga kako kao prosjak hoda ulicama. Imao je nekoliko prijatelja koji su ga razumjeli, i povremeno zvali telefonom. Rijetko se javljao na telefon, koji je tih dana zvonio često. Dejan nije osjećao potrebu da se javi.

Toga dana telefon je zvonio dugo vremena. Da bi prestao da zvoni, ustao je i javio se.

— Da?

— DeJane, hvala Bogu što si se javio, Novak je, pozivam te da večeras budeš moj gost u 20h, molim te, da upoznaš jednu osobu. Ti znaš da te ja ne bih zvao zbog bilo koga, hoćeš li doći?

— Doći ću.

— Hvala.

Dejan je došao u dogovoreno vrijeme, znao je da ga Novak ne zove bez nekog ozbiljnog razloga.

— Dobro veče, Novače Markoviću.

— Dobro veče, DeJane, sjedi.

— Hvala.

— Prijatelju, večeras ću da te upoznam sa čovjekom koji će govoriti pred svim mojim gostima. Interesuje me tvoje mišljenje o njemu i njegovom načinu razmišljanja.

— Nikada te nijesam čuo da tako govoriš, da tražiš tako nešto od mene. Zainteresovao si me.

Dejan se lijepo osjećao te večeri u stanu porodice Marković. Iako nije mnogo poklanjao pažnju materijalnim stvarima, u jednom trenutku je uhvatio sebe kako se divi onima koji su gradili i namještali taj stan. Sve je u toj velikoj dnevnoj sobi savršeno usklađeno, stvari, boje, muzika koja je svirala. On je imao jedno odijelo koje je čuvao za ovakve prilike. Iako izmršavio u licu, nije se previše razlikovao od gostiju u tom lijepom salonu te večeri. Svi koji bi ga pogledali vidjeli su lik čovjeka koji je umjetnik, jedan od onih koji se kao takvi rađaju i umiru. Dejan nije ni sa kim uspostavljao komunikaciju, ispijao je svoje piće i čekao da vidi razlog zbog koga ga je Novak Marković zvao. Nije mogao da ne primijeti poglede lijepih i otmenih dama koje su toj večeri davale posebnu ljepotu. U jednom trenutku domaćin je pozdravio svoje goste.

— Moji poštovani prijatelji, kumovi, rođaci, sestre i braćo, svojim dolaskom večeras učinili ste mi čast, radostan sam neizmjeno što su večeras ovdje u svijetu istaknuti naučni radnici, doktori, sportisti, profesori, ljekari, muzičari, inženjeri, umjetnici, kao i moji mili i dragi prijatelji sa sela, obični, a časn i poštenu, samim tim vrijedni, veliki ljudi. Pozvao sam vas da upoznate čovjeka kojega od večeras nećete nikada zaboraviti. Za 15 minuta on će doći. On će vas pozdraviti, kao pametne ljude koje sam ja odabrao da večeras budu ovdje. Ovo nije obično veče, i ovo nije glumačka predstava, već istorija koja je vas odabrala da je stvarate. Rečeno je, stražite, jer niko ne zna kada i gdje će biti rođen, da vas onaj kojega svijet čeka ne zatekne na spavanju.

Čulo se zvono na vratima. Svi su pažljivo gledali i slušali Novaka Markovića, koji je za šest decenija svoga života stekao ugled i poštovanje veoma uticajnih ljudi širom svijeta. Novak je krenuo ka ulaznim vratima svoga stana.

— Poštovanje, dobro došli.

— Dobro večer, poštovanje.

Novak je ušao sa svojim gostom pred svoje prijatelje. Čovjek srednjeg rasta, širokih i jakih ramena, vrata i cijele konstitucije, u lijepom odijelu braon boje stajao je pred svima.

— Ne želim svoga prijatelja da predstavljam na način koji je običan i dosadan, svojim riječima moj prijatelj će se predstaviti pred vama.

— Pozdravljam vas sve sa poštovanjem. Na ovome svijetu mnogo je zvanih a malo izabranih. Ne biraju ljudi, već samo Bog. Samo božiji izbor je istiniti izbor. Pokušao sam više puta da molim Boga da me ova čaša zaobiđe, ali Bog ima svoje ciljeve i svoje planove sa svakim od nas. LAMA RABI ALARDI DINI ENDAVUR, ETA KUNIS ALIM. Ova rečenica je preko ekrana jednog američkog svemirskog broda, prije više decenija upućena svijetu. Ova rečenica upućuje svijet da je Gospod odlučio da u ovom vremenu njegov sin i fizički opet živi na zemlji. Ova rečenica upućuje svijet da je Gospod odredio jednog čovjeka čija duša je duša sveštenika i učitelja, da svijetu otvori vrata velikog znanja, koje je Gospod zbog grijeha ljudskih, zatvorio pred ovim svijetom do danas. Vi ste izabrani da prvi čujete riječi koje će promijeniti svijet. Ko ima snagu da vjeruje u Boga, imaće mogućnost da spasi sebe i one koje voli. Ko nema otići će u ponor pakleni, u jamu bez dna za koju duhovni slijepci ne vjeruju da postoji. Ko ima malo pameti sam sebe ubjeđuje da mnogo zna, da bi sebe zaštitio od straha svoga, koji mu neznanje stvara u duši. Otvoriću vrata vječnog života za svijet, i, kažem vam, vrata vječnog života se otvaraju pred vama.

Onaj koji je govorio nakon ovih riječi, samo je gledao sve prisutne. Racionalno je polako gubilo mogućnost da razumije moć energije, koja se stvarala u toj prostoriji.

— Nijedan prevarant i grešnik nikada neće imati blago vrijednije od svakog materijalnog blaga, vječni život. Prevariće neljudi mnoge, ali neće prevariti Boga i sebe. Kakva je korist ako prevarite druge ljude, a nijeste prevarili onoga ko daje i uzima život, i ako nijeste prevarili sami sebe? Da, što je neko manje inteligentan, lakše mu je živjeti sa svojim lažima, ali kakav je to život? Zašto toliko njih u svijetu pi-je alkohol i uzima drogu? Šta oni rade? Ubijaju sami sebe. Koji je najvažniji cilj vama koji ste ljudska bića, u vašem životu?

— Da budemo srećni.

— Jeste li vi, gospođo koja to kažete, srećni?

— Pa... ne znam... ne... nijesam. Ja ne znam nikoga ko je srećan.

— Zašto su ljudi nesrećni? Zato što nemaju dovoljno znanja da bi bili prijatelji sami sebi. Ne znaju što je za njih dobro, a šta nije. Misle ako učine zlo drugima da je to dobro za njih. Ne znaju da činjenjem zla drugima, čine zlo sami sebi. Zašto ne znaju? Zato što je ljudsko biće mnogo kompleksnije, mnogo dublje od onoga što stanovnici ove planete znaju o sebi. Ljudsko biće u svojoj suštini nije materija, već energija. Danas fizičari konačno dokazuju da suštinu atoma, materije, čini ENERGIJA. Sjećate li se riječi Nikole Tesle, koji je govorio da kada čovječanstvo otpočne da proučava nefizikalne pojave, ono će za 10 godina takvog svog proučavanja više napredovati nego za sve vjekove do tada? Tek danas pomalo fizičari počinju da razumiju riječi genijalnog Nikole Tesle. Otvoriću vrata velikog znanja za svijet, jer Gospod hoće da ispuni što je obećao. Vječni život postoji. Zašto mnogi ne smiju ni da govore o

smrti? Zato što je to uslov da uđete u Carstvo božije, u carstvo vječnog života, da pobijedite smrt.

— Da li uopšte postoji način da se pobijedi smrt?

— Da, prijatelju, postoji.

— Kako...

— Koja je najjača sila na svijetu?

— Ja sam profesor Filipović, imam 68 godina, i dosta sam u životu naučio, dosta teškoća imao, čašu života ispio do dna, i ja ću na vaše pitanje ovako odgovoriti: najjača sila na svijetu je sila jačega, sila atomske bombe i drugog naoružanja. Ta sila vlada ovim svijetom.

— Poštovani profesore, nijeste dobar zaključak izveli. Postoji sila koja razgrađuje, ruši, i postoji sila koja stvara. Dobro je sila koja stvara, a zlo je sila koja traži vlast nad sobom. Ljubav je najjača sila na svijetu. Sila zla je sila iluzije.

Način na koji je govorio ovaj čovjek, sugestivnost njegovog glasa, kao da je sve prisutne uvodila u neko duboko, i od njih samih skriveno stanje svijesti. U tom salonu gost te večeri bio je i dječak koji je sjedio u kolicima u kojima sjede osobe čije noge su paralizovane. Dječak se iznenadio kada je čovjek kojega je slušao da govori pred svima, došao do njega.

— Dječače, koliko ti imaš godina?

— Za mjesec dana imaću 10 godina, čiko.

— Jesi li odličan đak u školi?

— Jesam, ja sam najbolji đak u mom razredu. Samo, čiko... ne mogu da hodam... ali ja se borim, a moja majka plače, ja joj kažem da ne plače. I tatu sam nekoliko puta vidio da plače... ja sam ih čuo kako govore šta ću ja kada oni umru. Oni neće nikada umrijeti, je li tako, čiko?

— Tako je, pametni dječače.

— Čiko, ja vjerujem u Boga, i Bog će ostvariti moju želju.

— A koja je tvoja želja, dječače?

— Da moji roditelji nikada ne umru, i...

— I...?

— I da ja prohodam... tražim li ja puno... od Boga, čiko?

— Sine...

— Mama, čiko je dobar, ja... mogu li ja da te zagrlim, čiko?

Prije nego što je i postavio pitanje mali Aleksandar je već svojim malim ručicama zagrlio toga čovjeka. Svi su, nijemi od iznenađenja, gledali u čovjeka koji je kleknuo pored dječaka koji je stezao svoje ruke oko njegovog vrata.

— Da li vjeruješ stvarno da će Bog da ti pomogne da ustaneš, da hodaš, kao drugi dječaci?

— Vjerujem, čiko, sada više nego ikada.

— Dječaće, ustani sa mnom i hodaj.

— Mogu li još da držim ruke oko tvoga vrata, da se ne plašim...

— Možeš, dobri dječaće, ne boj se ničega, ustajemo!

Riječi nemaju snagu da iskažu osjećanja svih prisutnih, dok su gledali što se pred njima dešava.

Taj čovjek je pridžavao ruke dječaka koji je pred svima sam pravio svoje prve korake. Djetetova majka je od uzbuđenja kleknula, i gotovo kao da je van sebe, gledala je svoje dijete kako hoda. Mnogi su počeli da se krste, neki su kao skamenjeni od iznenađenja gledali, bilo je njih kojima su tekle suze niz lice.

— Mama, mamice, ja hodam, čiko mi je pomogao da ustanim, mamice, Bog mi je dao noge, moja mila mamice.

Majka je zagrlila svoje dijete, neke žene su vriskale od radosti, neke su se svo vrijeme krstile.

— Profesore Filipoviću, da ovaj dječak prohoda nije učinila sila koja razara, koja ruši, već sila koja stvara, sila koja čini dobro drugima. To je Božija sila. To je sila koja zna da voli. Samo ta sila jača je od smrti. Samo one koji nauče da vole iskrene

no, bezgrešno, kao djeca što vole, čuvar na vratima vječnog života, smrt, neće ometati, samo njima otvoriće se vrata raja.

Nakon što je izgovorio ove riječi, taj čovjek je sastavio dlanove kao za molitvu, onako kao što tradicionalno čini narod Indije, poklonio se pred svima i izašao iz stana porodice Marković.

Dejan je kao i mnogi u toj prostoriji sjedio kao u nekom transu, gledao je ženu koja je ljubila svoje dijete, u radosti koja kao da je dodirivala granicu hysterije. Niko u toj prostoriji racionalno nije mogao niti da razumije, niti da prihvati izlječenje nepokretnog djeteta. Ipak, dijete je hodalo, njegova radost nikome nije dozvoljavala da sumnja.

— Čudo, čudo... ljudi, dogodilo se čudo, a nas je Bog izabrao da budemo svjedoci. Dijete koje je bilo nepokretno hoda, Gospe sveti, slava tebi.

— Vi ste sveštenik, oče Dragane, vama je lakše da prihvatite istinu ovog događaja, a šta ćemo mi, kako mi koji smo ljekari, inženjeri, profesori, ili obični ljudi, da razumijemo izlječenje ovog djeteta?

— Vjera u Boga nas izjednačava pred velikim tajnama života, doktore Mujoviću. Postoji istina koja je iznad ljudskog znanja. Samo to saznanje, dakle znanje o neznanju, predstavlja veliki korak naprijed za svakoga ko je dovoljno jak da u svom srcu klekne pred velikom tajnom Božijeg stvaranja, pred silom koja je gospodar života i smrti. Ne uzvisujte sebe, svoj ego, već kleknite pred Božijom silom koja je izliječila ovo dijete.

— Da, zaista... jeste... nema drugog objašnjenja...

— Kakva objašnjenja, šta vi pričate, moje dijete hoda... ljudi, hoda. . moje dijete, moj Darko hoda! Moja sreća, moja radost, moje dijete hoda. Hvala ti, Bože.

Svi su vidjeli ženu koja je kleknula i ljubila Božiju svjetlost, koja je izliječila njenog sina i dala mu novi život. I teisti i atei-

sti u toj prostoriji, u tim trenucima osjećali su poštovanje prema Bogu.

Dejan Martinović je pozdravio Novaka Markovića i krenuo ka svom stanu.

Osjećao je jak pritisak u glavi, i znao je da je taj fizički bol posljedica straha koji je osjetio od sile koja je izliječila to dijete. Dejan je volio da sve razumije, a sada se našao pred događajem koji nije mogao racionalno da razumije. Onoliko koliko nije mogao da razumije istinu koju je vidio, toliko je osjećao strah, toliko je osjećao nervozu, ljutnju na sebe što ne može da se opusti, i da prihvati moć koju Bog ima. Ne, nije mogao da prihvati istinu da je Bog izliječio to dijete. Da, dijete hoda, ali možda je sve to neka prevara, mislio je u sebi. A onda bi se pokajao i postidio pred Bogom, i pred sobom. Stidio se od saznanja koliko on zapravo malo vjere u Boga ima. Pozvao je Novaka telefonom.

— Novače, molim te kada ja mogu ponovo vidjeti onog čovjeka?

— Pozvaću te kada ponovo organizujem njegov dolazak.

— Ko je on, Novače?

— Sam ćeš shvatiti ko je on, Dejana.

— Molim te, pomogni mi, glava će mi pući od bola, toliko želim da shvatim šta se dogodilo noćas...

— Dijete je izliječeno, Dejana. Svi znate da je dijete bilo nepokretno. Dijete hoda. Šta reći?

— Pa onda... on... je Mesija? Onaj kojega svijet čeka? On je došao, i opet će doći... i govoriće pred svima, i svi će moći da čuju, i da sami donose zaključke. Bože, da li je to moguće da je on rođen među nama? Siguran sam da njegov život ovdje nije lak... Vjerovatno su već pokušali da ga ponize... Reci, zašto ćutiš?

— Sve će biti rečeno kada za to dođe vrijeme, pozdravljam te Dejana, obećavam da ću te zvati kada on ponovo bude moj gost.



— Dobro... molim te, zovi me... hvala...

Dejan je spustio telefonsku slušalicu. Želio je da nastavi da piše svoj roman. Dok je pisao osjećao je da postoji, da živi. Sve izvan pisanja za njega je bio hladni, bezosjećajni svijet koji je volio novac i materijalne vrijednosti. Ništa ga iz svijeta nije moglo zainteresovati u značajnijem smislu, uvijek se vraćao pisanju kao svom utočištu, kao svom raju. I sada najednom događaj te noći, obuzeo je svu njegovu dušu. Razmišljao je o tome kada će ga Novak zvati, toliko pitanja je želio da postavi tom čovjeku. Sjetio se Hermana Hesea i njegovog romana Sidarta. Sjetio se značaja Sidartinih riječi, *znam da mislim, znam da postim i znam da čekam*. Prolazili su dani u kojima je ispisivao nove stranice svojih djela. Upravo onda kada je svom svojom koncentracijom postojao sa likovima svoga romana, čuo je telefon.

— Da.

— Pozdrav, Dejane.

— Pozdrav, Novače.

— Očekujem te sutra večer, da budeš moj gost.

— On dolazi?

— Da.

— Hvala ti puno, dolazim.

Dejan je u tim trenucima osjetio sreću djeteta koje se svom svojom dušom radovalo. Nije želio da razmišlja o tome što ga je toliko obradovalo, jer nije znao da to sebi objasni, samo se prepustio tom dubokom unutrašnjem osjećaju radosti. Poželio je da ode da spava da vrijeme što prije prođe, dok ode tamo gdje će opet čuti glas čovjeka kroz čiju dušu je govorio Bog. Da ga je neko pitao kako je proveo vrijeme dok nije došao u Novakov stan, on sigurno ne bi znao odgovor. Vjerovatno ne bi ni čuo takvo pitanje. Stan je bio ispunjen gostima, čak i više nego one večeri kad je nepokretno dijete prohodalo. Dejan

se nije zadržavao na likove, samo je pratio svoj osjećaj, svoju radost i svoj nemir koji je dolazio od tolikog čekanja. Trenutak kada je čovjek ušao u stan i sve pozdravio, nije zapamtio, pamtio je samo moć njegovih riječi.

— Došao sam da vam kažem koliko volim Boga, oca moga nebeskoga. Došao sam da vam kažem da ljubav istinita postoji. Njeno ime je Bog. Svakog trena mog života ja blagoslovim moga Oca. I onda kada sam gladan, i onda kada me na ovoj planeti tuku, ponižavaju i lažno optužuju, ja neizmjereno volim moga Oca nebeskoga. Bog je moja duša, koja je naučila da voli. Dok volim Boga, nema bola u mojoj duši. Dok volim Boga, postoji samo radost i suze moje, koje teku od radosti, jer znam da Bog, moja ljubav, postoji. I da ne bude mene, ja znam: Bog je živ, i radosti mojoj nema kraja. Nije važno šta je dobro za mene, važno je samo šta je dobro za Boga, za moga Oca. Sve pjesme koje čujem u mom umu, pjevaju Bogu. Sva vasiona koju vidim dok te pjesme slušam, pjeva Ocu mome nebeskome. Djeca, a odrasli, čija duša je stara milione godina, pjevaju za slavu Boga. Ta pjesma stvara ljubav, svjetlost čiju ljepotu riječ nije dovoljno moćna da opiše. Kada nekoga istinski voliš, ne osjećaš glad, ne osjećaš strah, ne osjećaš bol, osjećaš samo sreću, neizmjernu radost. Takvu radost osjećamo mi koji istinski volimo Boga. Osjećamo radost, ispunjenost smisla ljudskog života. Vidimo okom duha svoga suštinu svoje ljudske, svjetlosne prirode, a samim tim i suštinu sve vasiona i svega što jeste. Dok učite da volite, vi stvarate, izgrađujete, jačate, osposobljavate svoj duh da nauči da vidi, da gleda svijet oko sebe. Vid oka fizičkoga ne može da vidi istinu, suštinu, svjetlosnu prirodu svega što jeste. Vid oka fizičkoga može da vidi samo formu, samo površinu ljudskog bića, i sveukupnog života. Došao sam da vas naučim da zatvorite fizičke oči, da biste počeli da učite da gledate okom duha svoga. Da, ljudska

duša ima moć da bude besmrtna. Da, došao sam po volji Božijoj i zato da bi se ispunila riječ proroka, da vas naučim da mislite na sebe. Mnogi od vas misle da znaju da brinu o sebi, ali zaista vam kažem, vi nemate dovoljno znanja da spasite sebe od neznanja svoga, i neznanja stanovnika ove planete. Ako činiš dobro drugima TI ČINIŠ DOBRO SEBI. Ljudsko biće nije materija u suštini sebe, već energija svjetlosne prirode. Ljudska duša je iskra jedna svjetlosna, koja je dio svjetlosti beskrajne. Došlo je vrijeme da se otvore vrata znanja za vas koji dolazite da vrijeme od jednog vijeka provedete na ovoj planeti. Planeta Zemlja pripada dijelu svemira koji ne zna da zna. Iluzija materije na Zemlji jača je do danas bila od znanja o smislu ljudskog života, od znanja o pravoj prirodi ljudskog bića. Moje riječi su upućene svima, pa ipak, samo oni koji imaju dovoljno duše, pameti, inteligencije, razumjeće i uspjeće da spase sebe od sopstvenih slabosti i zabluda, i neznanja svijeta. Zato vas učim, činite dobro drugima, i ne pitajte zašto. Kada učinite dovoljno dobra, Bog će vam dati znanje koliko je to za vas korisno.

— Mi smo energija svjetlosne prirode? — pitao je Dejan Martinović.

— Da, mi smo energija svjetlosne prirode, kao što je Bog energija svjetlosne prirode.

— To znači da energija stvara materiju.

— Upravo tako.

— Najpoznatiji fizičari današnjice dokazuju da suštinu atoma čini energija. I prije današnjeg vremena Hegel, i svi oni koji su isticali značaj ideje, duhovne snage, bili su u pravu. Da, i Kastaneda ističe istu suštinu, LJUDSKO BIĆE JE U SVOJOJ SUŠTINI ENERGIJA SVJETLOSNE PRIRODE. Ipak, istinu mnogi na ovome svijetu neće moći da prihvate. Za istinu treba imati dovoljno pameti, i ljudskosti.

— Tako je, mnogi neće prihvatiti istinu, ali u ovom vremenu ISTINA će biti predstavljena svijetu, jer Bog tako hoće. Istina će biti pred svima, i svako će biti suočen sa sobom. Mnogi će odmahivati glavom i ostaće robovi materije, a biće i onih koji će početi pravilno da razmišljaju. Oni će vremenom povesti svijet putem kojim idu pametni, umni i časni ljudi.

— Svijet će se promijeniti. Saznanje da je ljudsko biće energija svjetlosne prirode, i da energija stvara materiju, znači saznanje da je ljudskim bićima data mogućnost da budu BE-SMRTNI. Gospode, da li je moguće? Mi imamo šansu da živimo koliko hoćemo! Ljudi, da li razumijete?

Dejan je ustao, podigao ruke kao u delirijumu radosti, koje mu je dalo novo saznanje, gledao je u narod oko sebe, tražeći one koji razumiju.

— Da, u pravu ste, fizičari danas dokazuju da suštinu atoma čini energija. To je najveće od svih otkrića, koje potpuno mijenja sliku svijeta. Snagu Božijoj čestici daje energija. Tesla je već odavno uputio svijet da će ozbiljnim proučavanjem nefizikalnih pojava više napredovati za 10 godina takvog proučavanja nego za sve vjekove do tada.

— Tako je, uvaženi profesore Ivanoviću. Vi ste profesor na Tehničkom fakultetu, vi to znate. Da, decembar 2012. godine, najavljeno je da će se dogoditi promjene. To su promjene koje su dublje od svih političkih, ili, ne daj bože, kataklizmičkih promjena. Ovo je promjena u načinu razmišljanja ljudskih bića. Postoji više dokaza da su nekada u prošlosti ljudska bića na ovoj planeti, živjela po više stotina godina. Koji je bio uslov za duži život? Drugačiji način razmišljanja. Danas ljudska bića robuju materiji, novcu, materijalnom bogatstvu, i ne stižu da shvate da težeći novcu, gube sebe, svoju dušu. Postaju nervozni, dozvoljavaju da njihova negativna energija koja dolazi od njihovog neznanja, razori njihovo fizičko zdravlje. Oni koji

dođu do novca, ne iskoriste ga da pomognu drugima, već samo hrane svoj ego, svoju sebičnost, i kada boreći se da sačuvaju ili umnože svoj novac, jednog dana, ako dožive duboku starost, pogledaju u ogledalo svoje lice, i vide svoju dušu koja je toliko slaba, umorna i uplašena od smrti, vide da je sav novac koji imaju u svom posjedu nemoćan da utiče da se smrt udalji od njih. I sjeti se tada bogataš usamljenog mudraca, monaha, koji je svoj život živio slaveći Boga, i bogateći svoju dušu, uvećavajući svoju unutrašnju energiju koju Kinezi označavaju sa ČI, a Japanci sa KI. Kada njih dvojica sa svojih 85 godina stanu jedan naspram drugog, jedan ima 100 miliona evra i strah od smrti, a drugi nema novca, već ima ljubav prema Bogu, i znanje da će njegova duša nakon smrti fizičkog tijela nastaviti život, u toj velikoj tajni Božijeg stvaranja. Stari bogati čovjek zbog straha od smrti nema osmijeha na licu, dok monah ima osmijeh koji iskazuje neizrecivo veliku radost, sva njegova duša se u tom osmijehu, ogleda, raduje, slavi Boga živoga. Nema kraja radosti monahovoj. Ko je bogatiji od ove dvojice ljudi? Koliko para će bogataš koji je cio život živio da umnožava novac, odnijeti sa sobom u grob?

Svi prisutni su ćutali. Dejan je govorio u potpunoj euforiji. Nešto što je postojalo u njegovoj duši, novo saznanje je potpuno otvorilo. Toliko je bio radostan da je želio da se raduje kao malo dijete. Samo činjenica da mnogi koji su sjedjeli u stanu Novaka nijesu razumjeli toliku njegovu radost zaustavljala ga je da se otvoreno pred svima veseli. Dejan je razumio riječi toga čovjeka. Razumio je Božiju poruku. Radovao se jer je vidio izvor najveće od svih radosti. Vidio je izvor VJEČNOG ŽIVOTA. Vidio je da je ljudsko biće dio svemira, koji ima mogućnost da živi onoliko koliko zna iskreno da voli. Najednom sav smisao života o kojem govore umni ljudi kroz vjekove, postao je stvarnost u Dejanovom umu i duši. Ljubav istinita nije ilu-

zija, već iluzija postoji da nijedan prevarant ne dođe u prostor i vrijeme koje pripada raj, carstvu Božijem, u kojem zaista žive oni čija duša je čista kao duša malog djeteta. Vidio je ko je čovjek koji je izliječio nepokretno dijete. Dejan je kleknuo pred tim čovjekom, koji ga je svo vrijeme mirno slušao.

— O, učitelju...

— Prijatelju, ustani, samo Bog je učitelj. Ja sam kao i ti, samo sluga Božiji.

— Da... razumijem... ali ja... pokušavam godinama da shvatim ono što sam noćas posle vaših riječi odmah u trenu shvatio! To je čudo! Ja...

— Bog je nagradio godine tvog usamljeničkog, mukotrpnog rada, tvoju istrajnost da razumiješ smisao ljudskog života, Bog je nagradio tvoju čistu dušu. Sada si jedan od onih koji će učiti svijet da ne gubi vrijeme, već da svo vrijeme ovoga svijeta iskoristi da živi za besmrtnost svoje duše. Vrijeme je blago koje otkrivamo i upućujemo svijet da to blago koristi za sebe, a ne protiv sebe.

Rečeno je, mnogo je zvanih a malo odabranih. Dejan je u ovo vrijeme razumio značenje ove rečenice.

— Ljudi, znate li ko je pred vama? Znate li ko je izliječio nepokretno dijete? Ne znate? Ne vidite? Ni ja nijesam vidio, ali noćas je Bog otvorio oči mojoj duši, i evo ja vidim, pred nama je Sin božiji. Rečeno je: stražite, nemojte da vas Bog zatekne na spavanju. Drugim riječima, nemojte da vam se desi da Sin božiji bude pred vama, a vi da ga ne poznate. I upravo to se desilo svima nama, svima koji slave materijalno bogatstvo, i sebi grade božanstva od zlata, kao u vremenu prije Mojsija. Svijet je ogrezao u lažima, prevarama, i svemu onome što jeste nepoštovanje prema Bogu. Počele su poplave, glad i ratovi. Svijet kreće ka provaliji sopstvenog samouništenja. **VRIJEME JE, SVIJETE, DA ČUJEŠ RIJEČ BOŽIJU.** Sada ili nikada.

— Da, ja sam onaj kojem je Bog dao zadatak da govori u ime Božije. Moje ime, ja pripadam svima. Svi na ovome svijetu su moje sestre i moja braća. Ja nijesam došao samo hrišćanima, ili samo muslimanima, ili samo budistima, ili samo hindusima, ja sam došao da govorim pred svima, jer ja ne volim neke sestre više od drugih, niti volim neku braću više od druge braće. Moja duša je pred svima.

U tim trenucima čulo se komešanje i čak bolni uzvici, i po neki prigušeni jecaj remetio je tišinu. Taj čovjek je kleknuo i poklonio se pred svima. Čelom je dotakao pod, i nekoliko dugih minuta ostao tako pred svima.

— Ja sam vaš sluga. Došao sam da svoj život posvetim dobru svih vas, dobru cijelog svijeta. Ja nijesam rođen da živim za svoj interes, niti za svoju slavu, ja živim za slavu Boga, Oca moga nebeskoga. Svi smo mi djeca istog Oca. Otac nam je jedan. To je dovoljan razlog da vas sve volim. To je dovoljan razlog da vi pokušate da razumijete što vam govorim. Ako se budete potrudili da razumijete moje riječi, bolesti koje imate, nestaće, bićete oslobođeni od vaših sopstvenih slabosti. Slušajte moje riječi, i vjerujte. Došlo je vrijeme, jer svijet jeste pred provalijom sopstvenog bijesa i neznanja. Umjesto da jača vjeru u Boga, svijet je stvorio oružje da može da uništi planetu. Uništenje planete je otpočelo, i već su nastale klimatske promjene. Uništenje planete se mora zaustaviti. Vjera ne znači dogma. Vjera je jednostavna, u svoj svojoj sveobuhvatnosti. Dogma kaže da će Sin božiji sletjeti sa neba, ja vam kažem ja ću učiniti nešto što je mnogo veće čudo od takve dogme, ja ću vam otvoriti vrata znanja sa kojim ćete moći da otpočnete upoznavanje sa sobom. Upoznati sebe je čudo koje je veće i od čuda letenja, i od čuda hodanja po vodi, i od čuda liječenja fizičkog tijela. Šta će noge onome koji je hrom pa prohoda, ako on u daljem životu svome zaboravi na Boga, i na ljubav svoju prema Bogu? Šta će zdravlje

fizičko onome koji ne želi da pomaže drugim ljudima, onome koji se tokom svoga življenja ne trudi da bude čovjek, u pravom smislu te riječi? Zdravlje ćete sačuvati ako pravilno, ljudski razmišljate. Sve počinje, i sve se dešava zavisno od načina na koji razmišljate. Što više budete pravilno razmišljali i upoznavali sebe, utoliko ćete više upoznavati čudo. Sve što ja mogu, moći ćete i vi, pod uslovom da naučite da poštujete Boga i sebe, pod uslovom da povjerujete u istinu koja kaže da ljudsko biće nije u svojoj suštini materija, već energija. ENERGIJA. Potrebno je da počnete da vjerujete u moć energije. Potrebno je da shvatite da se ljubav ne može dotaći prstom, i fizičkim tijelom. Ljubav je energija. Ljubav je osjećaj. Sportista ili umjetnik ako nema osjećaj za pokret, za zvuk, za riječ, ne može biti vrijedan sportista, niti umjetnik. OSJEĆAJ. OSJEĆANJE. O, SJEĆANJE NA SEBE KOJI ŽIVIŠ KROZ VJEKOVE. Ljudska duša živi mnogo duže od jednog zemaljskog vijeka. Došlo je vrijeme da se o, sjetimo sebe koji jesmo. Istina otvara vrata znanja, koje je dublje od svakog racionalnog znanja. Prvi dolazak je značio govor u zagonetkama, jer nije bilo vrijeme da se otkrije istina koja se otkriva u ovo vrijeme. Radujte se, jer je došlo obećano vrijeme.

Dječak kojega je izliječio dotrčao je najednom i, svom snagom, svoje male ručice stegao oko vrata svoga dobročinitelja.

— Oprostite, on je sam istrčao...

— Neka ga, sa djecom je Gospod. On reaguje srcem, i ne griješi. Bog je ovo dijete blagoslovio.

Dijete je i dalje držalo ruke oko vrata toga čovjeka. Nakon nekoliko minuta, ono je bez riječi otrčalo do svoje majke.

— Poštovani, želio bih da vas molim da mi učinite čast da budete moj gost. Ja... imam dijete koje... imam problem sa tim djetetom... da li biste mi učinili tu čast da dođete? Nadam se da mi Novak neće zamjeriti što pitam njegovog gosta da bude moj gost...



— Ja kao domaćin moram da vam kažem da moj gost može da dođe kod mene, kao i svi vi, nije još došlo vrijeme da moj gost ide u narod. Znae kakav je narod, zvali bi ga mnogi, i mnogi bi se ljutili što on ne može stići da dođe kod njih. Moć koju ima moj gost svijet će upoznavati postepeno, jer ovaj svijet znanje mora dobijati onoliko koliko može da prihvati i razumije. Moj gost nije došao da stvara slavu za sebe, već je došao da pomogne ovome svijetu da ne uništi sebe, došao je da pomogne da svijet ne upadne u provaliju sopstvenog neznanja. Prijatelju, ti ćeš dovesti svoje dijete kada vas pozovem ovdje.

— Dobro, hvala vam puno.

— Kao što je kazao moj i vaš prijatelj Novak Marković, još nije došlo vrijeme da izlazim u javnost i govorim pred svima. To vrijeme je blizu, ali još nije vrijeme da svijet zna. Vi ste prvi koji slušate riječ Božiju. Novak je vas izabrao u ovom gradu, u kojem je Bog odredio da budem rođen. Rođen sam u svijetu koji prvi put nije znao da prepozna niti da poštuje Sina božijega, pa i u ovom vremenu svijet neće dugo vremena poznati Sina božijega. Ovaj svijet nema iskrenu vjeru u Boga. Moje je da govorim, da ispunim zadatak koji mi je Bog dao. Sa kakvim su me lažima i progonom dočekali, svijet će uskoro saznati.

— Zašto ovaj svijet progoni one koji govore istinu?

— Svijet ovaj istinu nije nikada dočekaao sa radošću i poštovanjem, pa neće ni sada. Koji dolazi u ime Božije na svijet, neće imati život slave, već stalne borbe za duše onih koji ne znaju da poštuju ni sebe ni Boga. Biće onih koji će poštovati i voljeti Sina božijega, ali će biti i onih koji neće željeti da prihvate istinu koju će govoriti Sin božiji. Bog je svakome dao slobodu da bira između istine i laži. Koji nemaju dovoljno ljudskosti, uvijek će više voljeti laži od istine. Takvih je na ovome svijetu uvijek bilo najviše, i tako će na ovome svijetu uvijek biti. Zašto sam došao? Šta se može promijeniti? Mno-

go će se svijet promijeniti kada čuje istinito znanje koje će Bog preko mene kao medijuma prenijeti svijetu. Saznaće se istina da je vasiona naseljena sa bezbroj svjetova, u kojima živi bezbroj duša, sa različitim formama materije na sebi, jer, kao što rekosmo, fizičko tijelo je samo forma, samo površina naše duše, našeg astralnog tijela, naše svjetlosne suštine. Rečeno je, u domu Oca moga mnogo je mjesta, ja sada idem da priprelim mjesta za vas. Šta to znači? Drugi dolazak Sina božijega znači otvaranje vrata velikih tajnih znanja pred svijetom. Zbog grijeha koje svijet ima do danas, Bog je kažnjavao svijet TAKO ŠTO NIJE DOZVOLJAVAO DA SVIJET ZNA ISTINU O BESMRTNOSTI LJUDSKE DUŠE. BOG JE DO DANAS NA ZEMLJI DRŽAO ZATVORENA VRATA VJEČNOG ŽIVOTA ZA GREŠNIKE. Prvi dolazak je značio govor u zagonetkama, da grešnici ne razumiju i da se ne preobrate, da im duša ostane u tami neznanja. Niko ne može biti pravedan kao Bog, pa isto tako niko ne može smisliti težu kaznu za grešnike od Boga. Zato se kaže, ko se Boga ne zna bojati, a ljudi stidjeti, teško njemu. Zaista vam kažem, ja nijesam došao da bih izvodio fizička čuda, hodanje po vodi, letenje, ili da bih liječio fizička tijela, ja sam došao da izliječim vašu dušu, ja sam došao da učinim najveće od svih čuda, došao sam da vas upoznam sa vama samima.

— Da, Petar Drugi Petrović Njegoš govorio je da čovjek sam sobom, najveće čudo sačinjava.

— Tako je, profesore Ivanoviću, čovjek upoznavanjem sebe, stiče mogućnost da upoznaje beskrajne tajne svemira. Upoznaj sebe, da bi upoznao svijet oko sebe.

— Na žalost, na većini fakulteta u svijetu važi suprotno pravilo, upoznaj svijet oko sebe da bi upoznao sebe.

— Profesore, sve je u jedinstvu Božijeg stvaranja, i čovjek i priroda, i sve što živi i diše, Božijom, svjetlosnom energijom je

stvoreno. Da bi se vidjelo savršenstvo toga stvaranja i življenja, mora se gledati u sebe. Ko to nauči, razumjeće riječi o jedinstvu čovjeka i kosmosa, razumjeće riječi o sili koja se zove iskrena ljubav, koja stvara jedinstvo Carstva božijega. Razumjeće značenje riječi Carstvo božije. Carstvo to kraja nema, jer se svemir kao i jing i jang, dijeli na dva dijela, jedan pripada onima koji ne znaju da poštuju sebe i Boga, onima koji robuju materiji, jer nemaju dovoljno energije, onima koji ne znaju da gledaju okom svoga duha, dok drugi dio svemira pripada onima koji su naučili da iskreno vole, onima koji su se znanjem oslobodili sopstvenih slabosti, onima koji su shvatili, povjerovali da u svojoj suštini jesu energija svjetlosne prirode. Kao takvi oni su postali dio najljepše duge koja postoji na nebu, oni su postali dio vječne ljubavi koja stvara svemir. Kao takvi oni su postali besmrtni, ne samo u priči drugih kroz vrijeme, već u življenju sopstvene duše kroz vrijeme, u ponovnim rođenjima na ovom i drugim svjetovima. Upoznavanje sebe znači o, sjećanje na sebe, na svoju dušu koja živi kroz vjekove. Zaista vam kažem, znanje koje vam donosim veće je od svakog čuda na svijetu. Upoznavanje čuda sopstvene duše mora se činiti postepeno, bez žurbe, i bez usporavanja. Bob Geldolf je svijetu predstavio, pored običnih restorana u kojima se služi hrana, i restorane u kojima se služe knjige najpoznatijih mislilaca na svijetu, pa dođu gosti i naruče jednu knjigu Šekspira i jednu knjigu Ničea, i za svim stolovima u tom restoranu naručuju se knjige da nahrane dušu čovječanstva koje je shvatilo značaj znanja. Da, zaista vam kažem, takvi restorani će otpočeti da rade širom svijeta, i uputstvo, riječ Boba Geldolfa će se ispuniti, pametni na svijetu pomagaće djeci, siromašnima, bolesnima, starima, jer će shvatiti da tako pomažu sebi, da dobiju energiju za život duše koji ne prestaje.

— Ja sam inženjer Ratko Filipović, i želim da vas pitam, da li vi nas učite da živimo za sreću drugih?

— Da, jedini način da budete srećni jeste da živite za sreću drugih, činite dobro drugima, i ne tražite nagradu od onih kojima činite dobro, jer Bog sve vidi, i on daje nagradu.

— Danas su rijetki oni koji tako rade.

— Danas su rijetki oni koji znaju da budu prijatelji sebi. Da bi neko bio prijatelj sebi, mora da ima dovoljno pameti i ljudskosti.

— Da li vi mislite da će vas shvatiti kapitalisti svijeta?

— Oni koji budu dovoljno inteligentni da spase sebe, svoju dušu, hoće, razumjeće i blagosloviće.

— I podijeliće dio svoga bogatstva siromašnima?

— Podijeliće.

— Prije dvije hiljade godina Isusu dođe bogataš i zamoli ga da mu bude učitelj, i reče mu Isus: *Ako hoćeš da budeš moj učenik, idi razdijeli siromašnima sve što imaš, pa pođi za mnom. Bogataš se rastuži u srcu i reče: — Kako da dam drugima ono što su moj otac i svi moji kroz generacije stvarali? I vrati se svojim slugama i svom bogatstvu, i ostavi Isusa i istinu.*

— Da, ali u to vrijeme, kao što rekoh, Bog nije svijetu dao da se otvore vrata velikih tajni o besmrtnom životu, tada bogatašima Bog nije nudio spas, danas će Bog ponuditi spas svima. I svako će uzeti onoliko koliko bude mislio na sebe.

— Onda moram uzviknuti: blago svijetu jer je dočekaio obećane dane.

— Svijet mora biti pažljiv da čuje, jer zemlja u kojoj sam rođen bila je dugo vremena u ratu, u izolaciji, u siromaštvu, u bolu, a dok topovi pucaju ko bi čuo riječi Božije? Svoju zemlju, moju Crnu Goru nijesam htio da ostavim, i trpio sam bol sa svima koji su bili siromašni, poniženi i povrijeđeni. Dvadeset godina golgote trpio sam sa svojim narodom. Danas je krajnje vrijeme da kažem ko sam, da ispunim zadatak koji je Bog postavio preda mnom. Moje ime, koliko je ime radosti i veselosti,

toliko je ime bola i patnje. Jecaj, vrisak, bol i tuga svakog ljudskog bića na ovoj planeti moj je jecaj, moj vrisak, moj bol i moja tuga. Samo Bog je u posljednjih 25 godina, gledao moje suze. Samo on mene zna. Da, više puta sam poželio da budem jedan od mnogih običnih ljudi koji imaju pravo na svoju porodicu, na svoju djecu. Želio sam da me zaobiđe ova čaša usamljenosti, celibata, kojem se svi smiju, da, poželio sam to više puta, pa ipak, Bog uvijek nađe način da me nauči, da mi stavi do znanja da sam živ samo zahvaljujući njemu. I, naravno, dao mi je dovoljno znanja da vidim da je sve što nije Božije prolazno, površno i izvor nemira i tuge. Živjeti danas u istini a biti među svijetom, znači živjeti život velike odvojenosti od svijeta. Ja sam tu fizički, a duša je sa Bogom, u stvarnosti koja sa stvarnošću ovoga svijeta nema nikakve sličnosti. Ovdje sam bio do sada zbog vremena koje dolazi, u kojem moram pomoći svijetu, moram ispuniti zadatak koji mi je Bog dao. Svako od nas ima svoju misiju, vi ćete svijet produžiti u biološkom smislu. Moja je misija da produžim život svijeta u duhovnom smislu.

— Vaša je misija mnogo teška.

— Bog nas je stvorio onakvima kakvi smo pogodni za živote koje nam daje. Za Boga ću dati svoj život, onoliko puta koliko mi Bog kaže. Prvi dolazak je značio davanje života, i danas dolazak znači davanje života na drugi način, jer šta ću ja ovdje osim da osjećam gušenje od neznanja svijeta. Sve moram da istrpim, jer Bog to od mene traži. Biću sluga svijetu, trpjeću sva poniženja koja Bog od mene traži da istrpim. Upoznao sam vas sa dijelom svoje duše, jer ne želim da me mistifikujete. Ja sam samo sluga Božiji i vaš. Ako imate djecu ili druge koji imaju probleme sa zdravljem, dovedite ih sljedeći put, moliću se Bogu za njih. I danas kada pođete kući neki od njih dočekaće vas izliječeni.

— Ja... nijesam htio da vas prekidam, ali... mene je zvala supruga... moja kćerka i supruga u stanu... plaću od radosti, blagoslove vas i zahvaljuju vam. Moja kćerka je bila mjesecima u depresiji... nije htjela da izađe iz svoje sobe... danas je izašla i zaglila svoju majku... ja... hvala vam... neka ste blagosloveni.

— Blagoslovite Boga, ne mene, zahvalite Bogu, ne meni, ja sam samo sluga, samo sin Oca nebeskoga. Ja sam ono što ste i vi, ali vi to ne znate. Vi ste malovjerni, ne vjerujete u Boga dovoljno, pa samim tim nemate dovoljno znanja i vjere u sebe. Idite, blagoslovim vas sve, neka vam Bog da snagu za više vjere u Boga, i vidjećete koliko će vam život biti ljepši, zdraviji, radosniji.

Narod je uz riječi zahvalnosti, počeo da se razilazi.

Dejan je sačekao da gosti odu, pozdravio je Novaka i izašao na ulicu kojom je krenuo ka centru grada. Jesenje večer, blagi vjetar koji je duvao pokrenuo je emocije, sjetu i radost, zamišljenost i veliko otkriće koje mu je Bog dao te večeri. Koliko je bio radostan, toliko je je bio zamišljen u vezi sa tim sa kim će svoje otkriće da podijeli, kome da kaže da smo mi energija svjetlosne prirode, a ne materija koja je rođena da jednog dana umre. Iznenadio se kada je shvatio da zapravo nikoga i ne zna koga bi to nešto posebno zanimalo. Tako veliko otkriće, a on u ovom trenutku ne zna nikoga sa kim bi podijelio radost tako velike spoznaje. *Ovaj svijet je u duhu slijep*, pomislio je dok je njegovu pažnju privukla grupa pješaka sa kojima se mimoilazio. A onda je osjetio potrebu da sam uživa u svom otkriću, trudio se da sakrije osmijeh od prolaznika, ali duboko u svojoj duši bio je lak kao lišće koje je vjetar nosio pored njega, želio je da potrči, da zagrlji bilo koga, da uzvikne da je otkrio najveće od svih otkrića na svijetu, pa ipak je uspio da svo vrijeme i dalje zadrži ozbiljnost i smirenost na svom licu, kao i lagani korak kakvim su hodali svi prolaznici. Radost zbog velike spo-

znaje dozvolila je emocijama u njegovoj duši da budu jače od racionalnosti, ali to je bilo trenutno jer on je shvatao da velike spoznaje o smislu ljudskog života ne mogu razumjeti obični ljudi, veliki broj njih kojima i pripada ovaj svijet. Shvatio je da sva bića na svijetu ujedinijuje potreba za ljudskošću, činjenje dobra drugim bićima, jer je to jedini način da čovjek čini dobro sebi. Prisjetio se u tim trenucima da je njegov telefon danima zvonio, a on se nije javljao. Mislio je o tome ko ga je mogao tako uporno zvati, a ako je jedna osoba toliko zvala, onda je ozbiljan razlog tih poziva. Bio je sada spreman da čuje ljude, da im pomogne, i to je velika promjena kod njega koji se bio zatvorio i izolovao u odnosu na narod. Bio je te večeri radostan, kao što nikada nije vjerovao da će biti srećan na ovome svijetu. Njegovoj radosti nije bilo kraja, dogodilo se providenje, on je bio slobodan od materije, on je jasno vidio okom duha svoga. Nije mu više trebalo ogledalo da vidi sebe. Njegov duh je bio slobodan od iluzije, od neznanja svijeta, i od neznanja sopstvenoga. Izašao je na stazu istinske spoznaje. Krenuo je da korača znanjem, snagom svoga duha, počeo je da živi. Povjerovao je u sebe, koji jeste energija. Sada je mogao sve, jer je našao izvor svoje radosti, izvor svoje ljubavi. Povjerovao je u Boga. Nahratio je svoju dušu, i sada će sve učiniti za svijet. Sada će živjeti za druge. Prisjećao se u tim trenucima svih godina koje je proveo u samoći, svoje sobe, tragajući za sobom i Bogom. Bog je gledao njegov trud i rad. Prisjećao se koliko su se članovi njegove porodice trudili da ga ubijede da izađe iz svoje sobe, da ne gubi vrijeme zatvoren i sam. Nijesu razumjeli da je on koristio vrijeme na najbolji način, stvarajući književna djela koja će svjedočiti kroz vrijeme da je on živio na Zemlji. Odrekao se tjelesnih zadovoljstava i materijalnog bogatstva da bi stvarao duhovno bogatstvo za čovječanstvo. Mnogi su pokušavali da ga ubijede da je samoća neprijatelj i mladosti i starosti, ne znajući da

stvaranja novih vrijednosti nema bez samoće i samospoznaje. Sada će posjetiti svoju rodbinu, obradovaće ih, biće tu za njih, i za sve kojima bude mogao pomoći. Mali dječak romske nacionalnosti prosio je pored puta kojim je Dejan išao.

— Čiko, imaš li evro, da kupim hljeba? Ne smijem kući da se vratim ako ništa ne isprosim.

Najednom, dječak je počeo da plače, tako da se Dejanu srce steglo od iznenadne tuge za tim djetetom.

— Dječaće nemoj plakati, ovo je vrijedan sat koji imam, tebi ću ga danas dati. Evo, sakrij ga u džep, pa ruku stavi u džep, odnesi kući, i reci da je čiko koji ti je ovo dao rekao da niko ne smije da te bije. Ako te neko bude tukao, ja ću doći da im uzmem sat. Tako im kaži, hoćeš li?

— Hoću, čiko. Hvala... danas me neće tući...

— Ko te tuče?

— Majka i tata piju... traže da prosim po cio dan, a ja sam umoran i gladan, i spava mi se. Tuku me... ja sam mali... ja... Dok je dan oni spavaju, a ja sam na ulici i prosim... uveče oni se svađaju, piju... i ja ne mogu da spavam... i bude me ako zaspem da im donesem piće... Ja sam tako umoran i... tužan... imam modrice svuda... ali neka... ja sam mali, ne mogu da se branim, i svako može da me bije... roditelji i mogu da me biju, ali mene i drugi tuku... oduzmu mi ono što sam isprosidio... Volio bih da umrem, da se više ne mučim.

— Siroti dječaće, ja idem sa tobom.

— Ali... nemoj, čiko, da im kažeš da sam ti rekao da... da me biju... jer bi me oni još više tukli... majka manje, ponekad...

— Ne brini, kada ja odem sa tobom, niko te više nikada neće tući.

Dječak se smirio. Povremeno, dok su išli, dijete se okretalo i gledalo Dejana, kao da ne može da vjeruje da postoji neko ko hoće njemu da pomogne.



— Jesi li puno gladan?

— Jesam...

Svratili su u poslastičarnicu, naručili burek, mlijeko, kolače, dječak ništa nije govorio. Nije znao da li sanja ili stvarno on u tako lijepoj poslastičarnici naručuje hranu, pa još i kolače. Nije postojala dovoljno jaka riječ da iskaže zahvalnost koja se vidjela u očima toga djeteta, kada bi pogledao svoga dobrotvora. Dejan je te večeri bio elegantno obučen, odijelo, košulja, kravata, elegantne moderne cipele, garderoba koju je on u posljednje vrijeme rijetko nosio, ali koju je uvijek držao u ormaru spremnu za slučaj potrebe. Upravo tih dana dobio je novac od tekstova koje je pisao za neke dnevne listove. Zahvaljivao se Bogu, dok je gledao to gladno dijete kako jede, što ima novca kod sebe. To dijete je pojelo dva bureka, dva jogurta, i tri kolača. Dejan ga je strpljivo čekao, dok bi primijetio poglede posjetilaca te poslastičarnice, usmjerene na dijete koje je jelo hranu kao da se plaši da će mu je neko oteti. Dejan je u tim trenucima razmišljao koliko je takve nesrećne, siromašne djece u svijetu. Njihov plač i bol najviše optužuje ovaj svijet pred Bogom. Neće Bog oprostiti svijetu u kojem djeca umiru zbog nebrige i zbog gladi.

— Pojeo si sve, bravo!

— Jesam, hvala vam...

— Idemo sada do tvoje kuće.

— Ja nemam kuću... to je... od dasaka napravljeno... kada duva jaki vjetar mi se plašimo da se sve ne sruši na nas...

— A kada pada kiša?

— Tada je sve voda... mene budi kiša... jer... pada po meni... pa uzmem neku jaknu i stavim kapuljaču pa tako zaspem... ujutro kašljem... i hladno mi je...

— Bože, koliko je muke i siromaštva na svijetu.

Ovu rečenicu Dejan je izgovorio za sebe, i za Boga.

— Daće Bog, dječaće, pa ćeš ti imati svoju kuću jednog dana.

— Ja neću nikada imati svoju kuću, ja sam Rom, ja sam siromašan. Ja imam 10 godina, a ne znam da pišem niti da čitam, a druga djeca koja nijesu Romi znaju da čitaju i da pišu. Mene neće da šalju u školu, kažu da nemam vremena za to jer moram da radim, da prosim, da im donosim pare. A ja bih volio da učim. Ja bih bio odličan đak. Kada bih išao u školu ja bih jednog dana imao svoj posao, i mogao bih nekada... da imam svoju kuću... ali ne daju mi da idem u školu, i zato ja nikada neću imati svoju kuću. Biću sluga, i uvijek ću biti gladan, i tući će me... Kada bi ti, čiko, znao kako je težak život nas djece Roma... Mi smo uvijek gladni, i kada odemo u grad svi viču na nas, i tjeraju nas, kao da smo neki napušteni psi... Neki moji drugovi i drugarice, ja se igram sa njima, a onda njih nema, nema ih dugo, i nema ih uopšte. Meni to nije jasno, što se nijesu pozdravili prije nego što su pošli, i što mi nijesu rekli da će negdje da idu... A meni je žao, i plakao sam zato što ih nema...

Dejanu se srce steglo dok je slušao to dijete. Riječi toga djeteta isticale su svu bol, siromaštvo, obespravljenoost, svu muku romske djece, i uopšte toga naroda ne samo na ovim prostorima, već svuda na ovome svijetu. Romi na svijetu žive sudbinu naroda koji nema materijalnog bogatstva, i kao da ih je Bog izabrao da pokažu svijetu da se iz najveće muke, najljepša pjesma pjeva. Jer ko zna iz bola svoga, iz duše da dublje i ljepše pjeva od Roma? Dok je išao sa tim dječakom ka Koniku, u svojoj duši Dejan je slušao pjesmu i muziku Roma koja svira kroz vrijeme, i uveseljava one koji u materijalnom smislu žive mnogo bolje od Roma. *Siromašni uveseljavaju bogate*, ova misao koliko ga je nasmijala toliko ga je začudila. *Odakle duhovna snaga siromasima da pjevaju? Da, baš čudno*, mislio je u sebi. *Oni nemaju izbora, pjevaju da bi opstali, da bi pjesmom*

*pobijedili tugu. Pjevaju kao Aska što je igrala pred vukom, pred smrću, u pripovijeci Aska, nobelovca Iva Andrića. Dok Aska igra, živi. I vuk kao metafora smrti zastaje pred ljepotom umjetnosti, pred ljepotom igre. Tako i siromasi dok pjevaju žive. Pjesma im daje volju da žive. Smrt se povlači pred pjesmom, kao što mrak nestaje kada se pojavi svjetlost. Da, razumijem.*

Pogled djeteta koje se zabrinulo da li je izgovorilo neku riječ koja je zamislila njegovog dobročinitelja, izveo je Dejana iz razmišljanja.

— Jesam li ja rekao... neku riječ... jesi li se ti, čiko, naljutio na mene?

— Ne, mališa, kako bih se mogao naljutiti na tebe, moliću se da te Bog čuva.

— A ti vjeruješ u Boga, čiko?

— Da, danas vjerujem.

— Znači juče nijesi vjerovao?

— Ne, pametni dječake, juče nijesam vjerovao koliko treba.

— Kako to može biti da juče nijesi vjerovao dovoljno, a danas vjeruješ?

— To je zato što sam upoznao jednog čika koji vjeruje u Boga više od svakoga.

— Taj čiko je dobar kao ti?

— On je mnogo bolji od mene, ja nijesam dostojan ni pertle da mu vežem na cipelama.

— Zar postoji čiko koji je toliko bolji od tebe?

— Postoji, zato što sam njega upoznao, ja tebi danas помаžem, jer da nijesam njega upoznao, prošao bih pored tebe, dječake, a da te i ne primijetim.

— Ne bi vidio i čuo da ja plačem?

— Ne bih.

— I da prođeš pored mene ne bi vidio ni čuo da ja plačem?

— Puno puta sam i do sada prolazio pored tebe, dječaće, ili druge djece koja plaču, pa nikada nijesam ni vidio ni čuo vaš plač.

— Zašto, čiko?

— Zato, sinko, što sam i sam plakao u sebi.

— Ti si odrastao, zar odrasli mogu da plaču?

— Mogu.

— Da, i moja majka ponekad plače. Ti si se puno obradovao što si upoznao toga čika?

— Jesam.

— A ko je on?

— On je Djeda Mraz.

— Onaj djed što donosi poklone?

— Da, baš taj djed.

— Je li to moguće, i ima sanke i jelene, i poklone, i doće će za Novu godinu kod nas siromašnih?

— Vjerujem da hoće.

— Kod mene, iako sam siromašan?

— Da, on dolazi najviše siromasima.

— Blago meni. Blago meni.

Dijete je zastalo i počelo da se moli Bogu, držalo je ručice sa dlanovima spojenim i molilo Boga da mu dođe, da ga ne ostavi, da mu pomogne da ga ne biju, i da ima sutra makar malo hljeba da pojede. Dok se dijete molilo, Dejan je odlučio da on sutra odnese časovnik kod čovjeka kojega je poznao, koji će mu dati dovoljno novca za njega. Sa tim novcem pomoći će djetetu, ali neće novac dati onima koji to dijete tuku i tjeraju ga da prosi. Dolazak elegantno obučenog gospodina sa djetetom izazvao je iznenađenje i čuđenje kod djetetovih roditelja. Za trenutak su stajali nijemi, bez riječi.

— Dobro večer.

— Dobro večer...

— Našao sam ovo dijete gladno, iscrpljeno, promrzlo da prosi, da li vi znate da ono prosi?

— A od čega će da živi ako ne prosi?

— Šta ste vi ovom djetetu?

— Otac. Šta ste vi htjeli?

— Hoću da pomognem ovom djetetu, i vama, onoliko koliko sam u mogućnosti.

— A zašto biste vi to radili?

— Zbog Boga koji gleda svakoga od nas u onome što činimo.

— Vi ste vjernik?

— Da.

— Vi ste hrišćanin?

— Da.

— Mi smo muslimani.

— Za mene su sva ljudska bića na Zemlji moje sestre i braća, bez obzira koje su vjere i nacije.

— Nijesam još nikada čula da neko tako govori, nama ovi naši braća i sestre nijesu za nas dobri, a kamoli nepoznati da nam budu dobri... a kako biste mogli da nam pomognete?

— Ovom djetetu davaću novac za hranu, i hoću da mu pomognem da se obrazuje.

— To njemu ne treba, on mora da radi!

— Da radi sa deset godina?

— Mora da radi!

— Da li vi radite?

— Šta to vas briga da li mi radimo!?

— Smiri se, čovjek hoće da pomogne našem sinu.

— On mora da radi!

— Radiće, ne brini, ali ne moramo odbiti novac koji čovjek hoće da daje djetetu.

— Ne, ne treba odbiti novac... to ne... samo...

- Pusti da ja razgovaram.
- Dobro...
- Novac za dijete ćeš dati meni?
- Ne, novac ću dati djetetu.
- Kako njemu, pa on je mali, šta će on sa novcem, on i ne zna da razlikuje novčanice...
- Ja znam svaku novčanicu, od 5 € do 500 €.
- Kako znaš, ne možeš znati... samo ako još jednu riječ slažeš dobićeš batine!
- Gospodine, lijepo od tebe što ćeš da pomogneš moje dijete, ali ja sam mu majka, moraš se dogovoriti sa mnom.
- U redu, ali pod uslovom da ne šaljete dijete da prosi, jer je to Zakonom kažnjivo.
- Pa... od kada je to Zakonom kažnjivo?
- Oduvijek, sada se Zakon primjenjuje. Kada Policija dokaže da vas dvoje tjerate ovo dijete da prosi, pod prijetnjom batinama, odvešće vas u zatvor.
- Mali je prošpijao, kazao mu je da mi...
- Pusti da ja pričam.
- Dobro...
- Hajde da ovo mirno riješimo...
- Prihvatam, to je pametan prijedlog.
- Šta ti predlažeš?
- Prestaćete da bijete dijete, da mu prijetite, i da ga tjerate da prosi. Dozvolićete mu da se upiše u školu.
- A odakle mu odjeća, obuća za školu, knjige?
- To ću mu ja sve obezbijediti.
- A ko će da ga hrani?
- Pomoći ću koliko mogu.
- A ko će nama pomoći?
- Morate ostaviti alkohol, inače će vam socijalna služba oduzeti dijete.

— Ko ste vi da nam to kažete...

— Neko ko hoće da pomogne, i djetetu i vama.

— Pusti... ja ću da pričam. Da... ja sam se bojala da će neko doći iz države... da nam uzme dijete... jer... smo mi alkoholičari... a sirotinja... hljeba nemamo... ni volje za životom...

— Ali to ne znači da zato treba svome djetetu da oduzimate volju za životom.

— Da... ne... ne treba... a šta da radimo... naučite nas vi...

— Za početak nemojte ovo dijete više da bijete, jasno?!

— Nećemo, samo pomognite i nama...

— Dobro, idem sada, sutra ću doći prije podne, do 10 sati.

Donijeću vam hrane za više dana.

— I piva, i makar jednu flašu rakije.

— To vam neću donijeti. Laku noć. Nusrete, zdravo, doći ću sutra, pa ćemo se dogovoriti sve za tvoj upis u školu.

— Hvala vam, čiko, puno vam hvala.

Sjutradan Dejan je uradio kako je planirao, uzeo je dovoljno novca za časovnik, dio novca dao je dječaku, dio njegovoj majci, a značajan dio ostavio je da im daje tokom vremena.